

Nr 158.

Av herrar **Mäler** och **Weijne**, angående beredande av gottgörelse i en eller annan form till vissa musiksergeanter för stängda befordringsmöjligheter.

Vid genomförande av 1925 års riksdagsbeslut i försvarsfrågan skedde vissa omflyttningar av personal under sådana förhållanden, att enskilda befattningshavare utan eget förvållande fingo sina befordringsmöjligheter avsevärt försämrade. Sålunda inträffade, att åtminstone två musiksergeanter — anställda vid regementsmusikkårerna i Sollefteå respektive Borås — försattes i den belägenheten att de icke ha någon utsikt att vinna vidare befordran. Detta gäller musikfanjunkaren i, musiksergeanten vid Kungl. Västernorrlands regemente i Sollefteå Axel Bruno Thulin och musikfanjunkaren i, musiksergeanten vid Kungl. Älvsborgs regemente i Borås John Ove Andersson. Deras anställningstid, tjänstgöringstid och vitsord i tjänsten hade utan vidare berättigat dem till befordran till musikfanjunkare vid respektive regementen. Genom det ovan nämnda beslutet skedde vid vissa regementen indragning av musikpersonal. Härigenom uppkommen övertalig personal transporterades därefter till lediga beställningar vid andra regementen. I det ena av de här åsyftade fallen — det vid Kungl. Västernorrlands regemente — flyttades till detta regemente två musiksergeanter, vilka voro till åren yngre än Thulin. På grund av andra — av befattningshavarnas skicklighet oberoende — förhållanden hade befordringarna vid dessas förra regementen gått snabbare, varför de båda överflyttade vunnit sin befordran till musiksergeanter tidigare än Thulin. Efter hand som musikfanjunkarebeställningar vid regementet blevo lediga, befordrades de båda överflyttade till dessa, medan Thulin blev obefordrad. Då denne är till levnadsåren äldre än dessa, innebär det sålunda, att han tidigare än de skall avgå från tjänsten. För såvitt ingen av dessa två, till ålder och tjänstetid Thulin underlägsna, avlider före pensionsålderns inträde eller eljest avgår före denna tid, finnas inga möjligheter för Thulin att under sin tjänstetid bli befordrad till musikfanjunkare vid regementet, och han kan därför icke heller göra sig någon förhoppning att få annat än sergeants pension. I det andra fallet, vilket rör musikfanjunkaren i, musiksergeanten vid Kungl. Älvsborgs regemente i Borås, John Ove Andersson, äro förhållandena i allt väsentligt enahanda.

Det förefaller undertecknade, som om genom detta förhållande en betydande personlig orättvisa hade vederfarits dessa båda befattningshavare, utan något som helst deras eget förvållande. Hade icke försvarsomorganisationen skett på det sätt som skedde, hade båda — mänskligt att döma — redan varit befordrade till musikfanjunkare vid sina respektive regementen, eller i varje fall haft utsikter att före inträdet i pensionsåldern vara befordra-

de och därmed tillförsäkrade fanjunkares pension då de avgå, Thulin 1941 och Andersson 1943. Statsmakterna kunna icke, synes det oss, undgå att ge dessa befattningshavare en rimlig gottgörelse för den orätt, som genom statsmakternas eget beslut vållats dem. Att detta icke redan skett lär väl icke bero på annat än att förhållandet undgått statsmakternas uppmärksamhet. Ett beslut i positiv riktning kan icke heller medföra andra konsekvenser än dem som omedelbart kunna överblickas, då de förhållanden som här påpekats uppkommit uteslutande till följd av omflyttningar föranledda av försvarsomorganisationen 1925.

Beträffande utvägarna att tillgodose de båda nämnda befattningshavarnas berättigade intressen synas oss tvenne sådana kunna övervägas. Dels torde riksdagen kunna besluta att i Kungl. Maj:ts hand lägga befogenheten att till de regementen, där dessa befattningshavare äro anställda, tillfälligtvis överflytta vid andra regementen ledigblivna fanjunkarebeställningar, varigenom de båda befattningshavarna kunde beredas befordran före pensionsålderns inträde. Dels torde riksdagen kunna besluta, att de båda befattningshavarna, oberoende av sin tjänsteställning vid pensionsålderns inträde och med hänsyn till de säregna förhållanden, varigenom deras befordran hindrats, tillförsäkras avsked med fanjunkares pension. Emellertid torde frågan om sättet för tillgodoseendet av det åsyftade rättmätiga intresset böra bli föremål för överväganden rörande de tekniska och författningsmässigt lämpligaste formerna.

Med hänvisning till det sålunda anförda få vi föreslå,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte överväga på vad sätt de musiksergeanter, vilka genom försvarsomorganisationen 1925 på sätt här ovan anförts fått sina befodringsmöjligheter stängda, skola beredas gottgörelse.

Stockholm den 22 januari 1938.

Karl Mäler.

Josef Weijne.